

Men netop det karakteristiske ved den uorganiserede idræt er jo, at den ikke skal puttes ind i nogle faste rammer, i nogle faste båse. Så hvorfor ikke bare lade den uorganiserede idræt forblive uorganiseret og så selvfølgelig hjælpe lidt til hist og her? Det kan den organiserede idræt jo så også gøre. Men ligefrem at gøre det til en statslig opgave og tage ressourcer fra den organiserede idræt til den uorganiserede idræt synes jeg lyder som den omvendte verden.

Jeg forstår heller ikke den relativt skarpe tone, som kulturministeren bibeholder over for idrætsorganisationerne. Der står – og jeg citerer fra redegørelsen – når man taler om de sociale opgaver, at

»... der er tale om opgaver, som organisationerne i et eller andet omfang i forvejen har på deres program.«

Hvorfor den skarpe tone, når man i forvejen føler, at de løser mange af de her opgaver?

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Kun en kort kommentar til hr. Brian Mikkelsens udredning om det med tv-rettigighederne.

Jeg mener ikke, problemstillingen er korrekt, men jeg håber, vi får lejlighed til at vende tilbage til det i en senere drøftelse af den sag, for den kommer under alle omstændigheder på dagsordenen i den politiske debat i en proces her i løbet af foråret.

Om det skulle være særlig radikalt at gå ind for den uorganiserede idræt, ved jeg ikke, men jeg konstaterer – og det er så en rent saglig vurdering – at den er her; der er en uorganiseret idræt.

Det, man fra samfundets side kan gøre, er at forsøge at stille meget skræbete idrætsfaciliteter til rådighed: boligområder, parker, og hvor det end måtte være. Det synes jeg er en offentlig opgave. Det er måske langt, langt hen ad vejen en kommunal opgave, men det er dog vigtigt at sige, at her er et sted, hvor man for meget få penge kunne stille bedre faciliteter og rammer til rådighed for folk, der gerne vil dyrke idræt på egne præmisser, end det sker i dag. Det var i al beskedenhed min udmelding, uden at jeg giver den et tillægsord med.

Og så det med den skarpe tone. Jeg mener ikke, at jeg er skarp i tonen, men jeg har lært i mine tidligere samtaler med idrættens ledere, at det er godt at tale lige ud af posen og være lidt kammeratlig, sådan kontant, i samværet, og det er det, jeg forsøger at være også i det, jeg siger her i dag. Og jeg vil gemme noget af det til mit

første møde med idrætten, umiddelbart efter at denne redegørelsesdebat er slut, eller om et par dage.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg frafaldt før, fordi jeg syntes, hr. Brian Mikkelsen meget præcist pegede på problemet om tv-rettigighederne og markedsprisen, men når nu kulturministeren ikke vil acceptere den argumentation, bliver jeg nødt til at sige: Jamen sådan er virkeligheden jo. Hvis TV 3 køber et sportsarrangement og er tvunget til at videre-sende det til Danmarks Radio eller TV 2, så er det da klart, at de ikke kan give den samme pris, som hvis de havde eneretten til det. Det må da være en selvfølgelighed.

Så vil jeg sige til slut: Bevar kammeratligheden over for idrætten. Men hvis ministeren ønsker at være kontant, så vær kontant lidt mere i retning af det, vi har hørt i dag, end af det, vi læste i mandags.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Forespørgsel nr. F 54:

Forespørgsel til kulturministeren:

»Hvordan vil regeringen sikre idrættens fortsatte udvikling?«

Af Helge Sander (V) og Brian Mikkelsen (KF). (Forespørgslen anmeldt 13/3 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 18/3 97).

Begrundelse

Helge Sander (V):

Den 4. februar fremlagde kulturministeren sin idrætspolitiske redegørelse, og som debatten har afsløret her i dag, har det affødt en vældig god debat både i dagene før og også her i dag i Folketingssalen.

Idrættens indhold og særkende med fællesskabet og engagementet er så væsentligt, at vi var nogle stykker, der ønskede, at idrætsdebatten skulle prioriteres højest muligt her i Folketingssalen, og efter aftale med kulturministeren bad vi om at få en forespørgsel.